

U S N E S E N Í

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Víta Jakšiče a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Příbyla v exekuční věci oprávněné **Pitambera s.r.o.** se sídlem v Praze 1, Nové Město, Na Florenci 1332/23, IČ 05569419, zastoupené JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 60, proti povinnému **PhMr. J. H.**, nar. XX.XX.XXXX, bytem v XXXXX, XXXXX XX, za účasti manželky povinného Mgr. H. H., nar. XX.XX.XXXX, bytem tamtéž, zastoupené JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem v Praze 8, Sokolovská 5/49, o částečné zastavení exekuce, o odvolání manželky povinného proti usnesení Okresního soudu v Pelhřimově ze dne 19. března 2018, č. j. 7 EXE 404/2016-133,

t a k t o :

Usnesení soudu I. stupně **se p o t v r z u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným usnesením zamítl Okresní soud v Pelhřimově (dále jen „soud I. stupně“) návrh manželky povinného na zastavení exekuce, kterou na základě pověření téhož soudu ze dne 31.10.2016, č. j. 7 EXE 404/2016-21, provádí soudní exekutor JUDr. Ondřej Mareš, LL.M., Exekutorský úřad Litoměřice, v části, jíž je na základě exekučního příkazu ze dne 21.6.2017, č. j. 124 EX 13772/16-99, postižen její účet č. 6373676/3500 vedený u ING Bank N.V. Soud I. stupně poukázal na to, že smlouva o zúžení společného jmění povinného a jeho manželky (dále též jen „SJM“), kterou manželka povinného v návrhu na zastavení exekuce argumentuje, byla zapsána do Seznamu listin o manželském majetkovém režimu až po vzniku dluhu a že nebylo prokázáno, že by právní předchůdkyně oprávněné byla s jejím obsahem seznámena, a uzavřel, že za této situace exekutor nepochybil, když ke smlouvě nepřihlížel. Pokud by pak manželka povinného tvrdila, že jsou na účtu její výlučné prostředky, mohlo by tomu tak být – právě s ohledem na to, že se nepřihlíží ke smlouvě o zúžení SJM a majetek nabytý za trvání manželství se tak považuje za majetek v SJM – pouze v případě, že by šlo o majetek získaný dědictvím, darem nebo restitucí; nic takového ale manželka povinného neuvádí.

Proti tomuto usnesení podala manželka povinného (dále též jen „odvolatelka“) odvolání. Odkázala na usnesení zdejšího odvolacího soudu ze dne 20.10.2017, č. j. 15 Co 477/2017-43, jímž bylo zrušeno předchozí, rovněž zamítavé rozhodnutí soudu I. stupně o tomtéž návrhu, a namítla, že v rozporu s pokyny odvolacího soudu, jež jsou v něm obsaženy, se soud I. stupně vůbec nezabýval jejím tvrzením, že dluh, který je v tomto řízení vymáhán, nespadá do SJM. Tím, že ve věci nejednal, jí neumožnil, aby prokázala tvrzení, jimiž se exekučnímu postižení svého účtu brání. Odvolatelka zpochybnila i závěr o povaze prostředků,

jež jsou na jejím účtu, když podle jejího názoru je otázka vědomosti právní předchůdkyně oprávněné o smlouvě o zúžení SJM významná pouze pro posouzení, zda se jedná o závazek patřící do SJM, ale nemá žádný vliv na to, že z hlediska hmotného práva je majetek nabytý po uzavření smlouvy jejím výlučným majetkem. Při odvolacím jednání manželka povinného navrhla, aby byli k důkazu slyšeni ona, povinný, jejich dcera, případně zaměstnanec peněžního ústavu, který jednal s povinným o uzavření smlouvy, jíž byl založen vymáhaný závazek, a aby byly vyžádány listiny týkající se vzniku závazku a výpisy z příslušných účtů, a navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k provedení navržených důkazů, případně aby sám toto usnesení změnil tak, že se návrhu na částečné zastavení exekuce vyhovuje.

Oprávněná vyslovila přesvědčení, že jsou podmínky pro postižení účtu manželky povinného splněny, a navrhla, aby bylo napadené usnesení potvrzeno.

Povinný se naopak zcela ztotožnil s odvolacími argumenty a zdůraznil, že podle jeho názoru bylo jednoznačně prokázáno, že vymáhaný dluh vznikl bez vědomí jeho manželky.

Podle § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. (dále jen „ex. řád“) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu. Proto jsou-li v dalším textu citována ustanovení občanského soudního řádu nebo je-li na tato ustanovení odkazováno, jedná se vždy o jejich přiměřené použití podle § 52 odst. 1 ex. řádu.

Odvolání bylo podáno včas k tomu oprávněnou osobou. Odvolací soud proto projednal věc podle § 212 o.s.ř., přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.

Ve shora zmíněném usnesení č. j. 15 Co 477/2017-43 vytkl zdejší odvolací soud soudu I. stupně, že se nezabýval tvrzením manželky povinného, že vymáhaný dluh netvoří součást SJM a že jej proto nelze uspokojit z jejího majetku. Odvolatelce je možno přisvědčit, že ani tentokrát soud I. stupně otázku, zda je vymáhaný závazek závazkem patřícím do SJM či nikoli, neřešil. Z odůvodnění napadeného usnesení však – byť to není řečeno výslovně – vyplývá, že vzhledem k závěrům, které přijal, nepokládá soud I. stupně vyřešení zmíněné otázky za důležité. S tímto názorem lze souhlasit, a to z dále uvedených důvodů.

Vzhledem k datu jeho zahájení se v tomto exekučním řízení postupuje podle exekučního řádu a občanského soudního řádu ve znění novely provedené zákonem č. 139/2015 Sb. Rozhodnutí soudu I. stupně vychází z účastníky nezpochybněného zjištění, že smlouvu o zúžení SJM uzavřeli povinný a jeho manželka v roce 2004, že tato smlouva byla zapsána do Seznamu listin o manželském majetkovém režimu v roce 2016 a že vymáhaný závazek vznikl po uzavření smlouvy, ale před jejím zápisem do seznamu. Jelikož oprávněná nesouhlasí s tím, aby exekutor vycházel při vydání exekučního příkazu z obsahu smlouvy, je zřejmé, že ve věci nelze postupovat podle § 42 odst. 1 a 2 ex. řádu. Jedná se tedy o „ostatní případ“ ve smyslu § 42 odst. 3 ex. řádu, tedy o případ, kdy lze vydat exekuční příkaz postihující majetek, který netvoří součást SJM jen proto, že byl změněn zákonný režim společného jmění. Podle § 42 odst. 4 ex. řádu pak lze vést exekuci příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného u peněžního ústavu, jde-li o vydobytí dluhu, který patří do společného jmění, nebo dluhu povinného, pro který lze vydat exekuční příkaz na majetek ve společném jmění. Návrh manželky povinného na zastavení exekuce se opírá o ustanovení § 262b odst. 1 o.s.ř., podle kterého je-li výkonem rozhodnutí postižen majetek ve společném

jmění manželů nebo majetek manžela povinného ve větším rozsahu, než připouští zvláštní právní předpis, nebo nelze-li ho výkonem rozhodnutí postihnout, může se manžel povinného domáhat v této části zastavení výkonu rozhodnutí. Zvláštním právním předpisem, podle kterého je nutno posuzovat přípustnost postižení majetku v SJM nebo majetku manžela povinného, je podle ustálené judikatury (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.8.2016, sp. zn. 20 Cdo 3416/2016) právní předpis účinný v době, kdy vznikl exekucí vymáhaný závazek povinného. V daném případě, jak vyplývá ze žádosti povinného o vydání Citibank kreditní karty, sice byl právní vztah mezi povinným a peněžním ústavem Citibank Europe plc založen v roce 2006, ale vymáhaný závazek vznikl až v roce 2015 na základě tzv. zesplatnění úvěru v důsledku porušení smluvních podmínek ze strany povinného, které bylo povinnému oznámeno dopisem peněžního ústavu ze dne 29.6.2015. Závazek tedy vznikl za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Podle § 731 tohoto zákona vznikl-li dluh jen jednoho z manželů za trvání společného jmění, může se věřitel při výkonu rozhodnutí uspokojit i z toho, co je ve společném jmění; s ohledem na již citovaný § 42 odst. 3 ex. řádu dopadá toto ustanovení i na majetek, který není v SJM jen v důsledku změny jeho zákonného režimu. Společné jmění povinného a jeho manželky, byť ve zúžené podobě, trvá i po uzavření smlouvy v roce 2004, vymáhaný závazek tedy vznikl za trvání SJM a podle citovaného hmotněprávního ustanovení jej proto lze uspokojit i z majetku ve společném jmění. Za této situace je skutečně lhostejné, zda manželka povinného o závazku svého manžela věděla či nikoli a zda tedy závazek povinného je či není součástí SJM.

Pokud jde o námitku odvolatelky, že na postiženém účtu jsou s ohledem na obsah smlouvy o zúžení SJM její výlučné prostředky, postačí poznamenat, že tomu tak samozřejmě je, nicméně tyto prostředky tvoří součást SJM jen v důsledku změny zákonného režimu SJM a právě proto je lze ze shora uvedených důvodů exekučně postihnout. Důvod k zastavení exekuce (podle § 262b odst. 2 o.s.ř.) by byl dán – jak správně uvedl soud I. stupně – pouze tehdy, jestliže by na účtu byly uloženy výlučně prostředky, které by ani jinak netvořily součást společného jmění z důvodu některé z výjimek uvedených v § 709 odst. 1 o.z. pod písm. a) až e); nic takového ale odvolatelka netvrdí.

Z uvedeného vyplývá, že zákonný důvod pro navrhané částečné zastavení exekuce není dán a že jakékoli dokazování ohledně okolností vzniku dluhu, vědomosti manželky povinného o jeho existenci a dokonce i ohledně vědomosti oprávněné o uzavření smlouvy je nadbytečné. Napadené usnesení je tudíž věcně správné a jako takové je odvolací soud podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Náklady odvolacího řízení zohlední exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce (§ 87 odst. 4, § 88 ex. řádu).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je přípustné dovolání jen v případě, že se jedná o rozhodnutí, které závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je však podle § 239 o.s.ř. oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání mohou účastníci podat do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení

usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Táboře dne 22. června 2018

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Divíšková

Vít J a k š i č v.r.
předseda senátu